

Vem ska trösta Mumin?

Gunn Gestrin

■ Muminvärlden har invaderat Finlands Institut i Frankrike. Den förträffliga adressen mitt emot Sorbonneuniversitet lockar tre veckor i januari stora skaror av småbarn med föräldrar.

Det blev en uppiggande erfarenhet för mig att titta in i Institutets stora sal, nu försedd med ett antal muminhus i barnstorlek och med ett lågt långbord fullt med de härligaste muminpappersdockor och färgkritor, men också de mest underbara tygbitar och saxar. Fritt fram för att måla och klippa.

Där satt en lång rad barn i åldrarna två till tio år, men också uppspelade franska föräldrar. Särskilt de franska papporna verkade helt fascinerade av rätten att klippa till muminkläder i fina tyger.

Mindre småbarn kilade friskt omkring och runt de mysiga muminhusen. På en fråga till papporna om de kände till muminböckerna var svaret visserligen nej. Nu lovade de heligt bekanta sig med muminvärlden.

Muminböcker på franska fanns utställda näst intill. Flera av dem, men tyvärr mest serierna, översatta från engelska, fanns också till salu. Av någon anledning (översättningen?) har de egentliga muminböckerna hittills varit betydligt mindre populära i Frankrike än i jämförbara länder som Spanien och Italien.

Muminsatsningen i Frankrike, (vid Institutet, men också på franska biografer) inleddes redan i oktober med Maria Lindbergs film om Mumin sommaräventyr, sammanställd och hopklippat av material från en TV-serie.

Den 23 januari ordnas vid Institutet en presentation av Tove Jansson och muminböckerna med medverkan av bl.a. den svenska forskaren Boel Westin och Muminns franska översättare.

I det sammanhanget läser man också den härliga Vad tror du att det hände sen?

Men – döm om min häpnad – läsningen, som väl borde vara avsedd att göras på originalspråket och franska, sker på franska och – finska!

Jag blev verkligen djupt förkrossad. Historieförfalskning. På detta sätt förtiger man nuförtiden, kanske omedvetet(?), det som produceras eller producerats på svenska i Finland. För några år sedan gjordes i Frankrike en film om Helene Schjerfbeck, som också visades vid Institutet. Schjerfbeck talade i den franska filmen, finansierad av Ate-neum, finska, och hon sjöng karel-ska sånger. En finsk dramaturg hade då agerat "expertis".

Under mitt korta besök vid Institutet nu blev jag tre gånger tillfrågad av fransmän om vad det där med text på svenska egentligen innebar, kom författaren från Sverige?

Varför är det så svårt att medge att man skapar också mycket positivt på svenska i Finland?

Gunn Gestrin är Pariskorrespondent